

**SEBASTIÀ
BENNASAR**

«SAPS QUE
EN QUALSEVOL
MOMENT TE
LA FOTRÀ.»

**EL REI
DE LA
CERDANYA**

Sebastià Bennasar Llobera

(Palma, 1976). És llicenciat en Humanitats (UPF, 2009) i Màster en Història del Món. Escriptor, periodista, traductor i agitador cultural. Ha publicat una trentena de llibres de tots els gèneres excepte teatre. Pareix idees que de vegades es transformen en llibres, reportatges, festivals literaris o col·leccions de novel·la negra. Li hauria agradat ser estrella de rock.

Martí Cots Saleta, més conegut com Rambo, ha portat de corcoll durant gairebé tres dècades les diverses policies de la Cerdanya, a una i altra banda de la frontera.

És ben cert que gairebé la meitat dels anys els ha passat entrant i sortint de presons catalanes, on pagava pels seus petits delictes. Però estant en llibertat s'ha guanyat la fama de ser un fugitiu impossible de capturar: invisible als ulls de la policia, era capaç de viure a la intempèrie, superant les duríssimes nits hivernals als Pirineus, amagat en muntanyes inhòspites, mentre feia robatoris de poca volada... Perquè la Cerdanya era el seu regne.

«I malgrat que t'identifiquen ràpidament, passaran alguns mesos fins que aconseguixin detenir-te i imputar-te també aquest delicte, quan tu davant del jutge diràs que només defensaves la Cerdanya dels invasors externs, com correspon a un rei.»

EL REI DE LA CERDANYA

Capital Books
20

© 2020 Sebastià Bennasar

© Sharpner,
per la imatge de portada

© 9 Grup Editorial SL, per l'edició
Capital Books
c. Mallorca, 314, 1r 2a B • 08037 Barcelona
T. 93 363 08 23
info@capitalbooks.cat
www.capitalbooks.cat

Disseny gràfic: J. Mauricio Restrepo

Primera edició: novembre de 2020
ISBN: 978-84-121479-5-7
Producció de l'ePub: booqlab

Tots els drets reservats.

EL REI DE LA CERDANYA

SEBASTIÀ BENNASAR

Per a l'Anna, per les noves aventures.

De tant en tant, no gaire sovint, penso en la persona
que era als vint-i-tants anys.

MAGGIE O'FARRELL

El matarem de franc

(2017)

—Vaig prometre que mentre la seva mare fos viva no li faria res per respecte a ella, que la pobra sempre s’havia portat molt bé amb els de casa. Però ara ja no hi ha cap mena de fidelitat a guardar. Si em torna a fotre un sol animal el pelo. Ei, i us ho faig de franc. S’han acabat les collonades.

L’home tira avall dos dits de ratafia i s’escura la gola. És la una del migdia i s’acomia dels altres no sense deixar cinc euros damunt de la barra. Fa sol a Bellver de Cerdanya, puja dalt del tractor i se’n va de cap al tros per feinejar una estona ara que la terra no està tan gelada.

El veuen marxar amb una gorra de propaganda d’una benzinera de l’any de la picor, una braga militar al coll i un caliquenyo fent un fum més fosc que no pas el de la màquina. I potser sí que hi pot haver dubtes raonables sobre si en el moment precis seria capaç o no de disparar. Aquesta és la gràcia, ves si no on quedarien els dubtes raonables.

—I a aquest què li passa?

—No res, li passa, no ha fet res més que dir el que molts pensem, que en Rambo ja fa anys que hauria de ser dos pams sota terra. I que no manquen candidats per fotre-li un tret al cap i acabar amb el puta problema. Perquè, collons, quants anys fa que dura la puta broma aquesta?

A dins del bar es fa un silenci una mica dens, d’aquells de quan s’acaben de dir paraules gruixudes. Algú agafa *La Vanguardia* i la fulleja nerviós. És l’únic diari que hi ha lliure. El *Segre* va rodant per les taules de fora, amb les fàries i el tabac d’Andorra, que uns anys abans haurien creat una atmosfera de concentració densa, no apta per a asmàtics, només d’entrar a la sala gran. Els esportius, a aquesta hora, ja s’amaren de l’oli dels seitons envinagrats o dels alls de les costelles de xai dels esmorzars de forquilla.

—Si és que en el fons té tota la raó del món, en Pere. Una escopetada i adieu al problema. Ha fet més mal en Rambo en trenta anys a la Cerdanya que tots els

ossos i llops que han tornat a fotre aquí dalt. Això sí que és una fera salvatge, collons.

—No diguis bajanades, si no n’has vist mai cap, d’os, ni putes ganes. I de llops diuen que n’hi ha però jo tampoc no n’he vist mai cap, i en canvi en Rambo sí que el tenim aquí, el molt fill de puta. I el tenim aquí perquè cada dos per tres el deixen anar o se’ls escapa, que es veu que són beneits, aquests Mossos. Ara, a l’hora de fotre’t la multa no fallen, no, els malparits.

Els dos que parlen haurien de ser a l’hort, també, però s’estimen més continuar destrossant-se el fetge, la seva principal ocupació des de fa quatre anys, quan els varen fotre fora de la fàbrica de la Seu d’Urgell. Una deslocalització, en varen dir, d’això. Els varen donar una bona indemnització i els varen arreglar força bé l’atur i ells varen agafar-ho i varen tornar de cap a casa, amb la satisfacció de no haver de tornar a posar un despertador en tota la vida i amb tots els matins del món per pescar, caçar o cavar cavallons de tomaqueres si els venia de gust. És clar que no sabien que la vida d’aturat de llarga durada o està molt planificada o és una màquina de tudar dinars i destrossar cossos, ara un fàries, ara una ratafia, partida de dòmino, copeta de conyac i la pensió i els diners que fan ric el bar i pobre el que hi va.

En Joan, l’amo, acaba de beure’s el cafè i la copeta de ratafia i continua atenent els clients, que aquest matí mostren la seva preocupació perquè en Rambo ja torna a ser lliure i això no pot ser bo. És qüestió de temps que pugui cap al poble, a casa sa mare, que deu ser l’únic refugi legal que li queda i tots ho saben i això els fa més por que una pedregada. Fa anys que és un perill públic, i ara que ni tan sols té la mare que el freni ves a saber què pot passar.

—Hauríem de fer una juguesca, aviam quant temps passa abans que el tornin a fotre a la garjola.

—Sí, com si fos la porra del Barça-Madrid, que per cert, ja hauríem de començar a posar-la en marxa, que això ja és a la cantonada. I hauríem de mirar si els de la penya de la Seu hi van i tenen entrades i posen autocar com l’any passat, que això sí que és anar com els senyors.

Al poble tot es pot reduir a una juguesca. Déu sap la de cases i finques que han passat d’unes mans a unes altres per una mala partida de cartes o per una

mala ratxa continuada. I tot i això, es continuen posant missions per tot i per a tot.

—Tot dependrà de quant triguin a caçar-lo els ineptes d'aquí fora, perquè en menys d'un dia ja us dic jo que n'haurà feta alguna. —Qui parla ara és la Maria, la mestressa del bar, que ha tret el cap de la cuina on està fent mandonguilles per al menú de migdia, que aquí hi ha tres primers i tres segons a triar, postres, pa i beguda per deu euros, menjar casolà de tota la vida, racions abundants i poques filigranes. Diu en veu alta el que tothom intueix, potser perquè és una de les persones que millor coneix en Rambo, que el coneix d'ençà que sa mare va parir-lo. I després de parlar torna a les mandonguilles, que tenen una fama molt més que merescuda i que atreuen gent de tota la contrada. Cada dia fa un *platillo*, els dijous paella per no faltar a la tradició, però les mandonguilles, la truita de riu amb pernil i l'escalivada amb formatge de cabra fet a casa són els plats estrella. Sempre hi ha potiners que demanen l'escalopa arrebossada o l'amanida verda i ella els mira amb aquella cara de pena amb què es mira un nen ximple, però calla i no diu res perquè el seu lloc és als fogons i no a fora fent pedagogia culinària.

Els ineptes d'allí fora són la patrulla dels Mossos d'Esquadra, que ho han sentit tot però que de moment fan veure que no. Ells també estan preocupats per la sortida de la presó d'en Rambo. Saben que allò només pot voler dir problemes i ells estan acostumats a intentar viure sense trobar-ne gaires, si és possible. Tot i que hi ha una cosa que mai no expliquen a l'acadèmia, que és que l'autèntic terror són els pobles on a cada casa hi ha una escopeta i un motiu per fer-la servir i els reforços més propers són a mitja hora en cotxe si hi ha sort. És clar que si això no ho diuen a Parets del Vallès el dia de la graduació és perquè ves a saber si molts d'aquells xavals se'n farien, de mossos, si sabessin aquesta puta realitat.

—Ni fareu la juguesca ni li fotreu un tir al cap. —En Manel, el més jove de la patrulla, entra empenyent amb força la porta del bar i amb el pit inflat sota la camisa blava de l'uniforme. Fa vuit anys que viu a Bellver i està quadrat a base de mantenir l'hort dels sogres en les hores en què no patrulla, que aquí a la Cerdanya no en calen pas de gimnasos, quatre sacs ben traginats i una bona estona d'aixada i vinga que no ha estat res. Va venir de Barcelona, es va enamorar d'una pubilla en un ball de festa major i ara ja tenen dues criatures—. Nosaltres ens encarregarem de vigilar-lo. Ara per ara és un home lliure que ja ha pagat pels

seus pecats. Hauríeu de tenir un millor concepte de la presó, de vegades redimeix els homes.

—Per favor, caporal, si tots sabem qui és aquest home i què va fer a la presó, on el varen ensinistrar per convertir-lo en un mangui de primera. El noi es va fer delinqüent a la Cerdanya, però el convertiren en professional a la garjola.

En Rambo necessita la llibertat com l'aire que respirem.

—I vosaltres esteu disposats a concedir-li el benefici del dubte i a fer-ho de forma magnànima, tal com es pot veure.

—Home, Manel, no fotis tu ara, que ja som grandets tots plegats i saps tan bé com nosaltres que és una puta salvatgina i que no passarà ni un dia sense que n'hagi feta una o altra. Que ja tens els collons peluts, que ets mosso d'esquadra, no idiota. I no em posis més de mala llet que encara se'm cremarà el dinar i això sí que serà una desgràcia de les grosses.

L'altre mosso no diu res. Demana ratafia i li és igual si està de servei o no. Això que els agents de policia no beuen quan duen l'uniforme és una cosa que queda molt bé a les pel·lícules, però ell es fot el rebentat del matí, la ratafia si entra al bar, un didalet de whisky en havent dinat, dues copes o tres de vi negre mentre menja... combustible del bo per anar aguantant amb el cos en marxa en aquesta terra estranya per on fa trenta anys que patrulla, primer com a guàrdia civil i ara amb els catalans. No és que li fes ni puta gràcia passar-se als Mossos, tot i que era això o tornar al poble a Segòvia i, collons, triar per triar, millor el sou de mosso i la vida escollida que no pas la vida imposada.

En Manel no diu res perquè ell ja li hauria pogut endegar un tret al cap, a en Rambo, fa molt de temps, i no ho va fer. Tenia un company ferit a terra amb les cames destrossades per les bales d'aquell fill de puta i va preferir fer el que li manava el reglament, encanonar-lo fins que va abaixar l'arma i detenir-lo i guanyar-se una medalla, una medalla que no servia de res al seu company ferit, que mai més va poder tornar a caminar bé. Sap que si fos ara li dispararia sense pensar-ho, defensa pròpia i s'ha acabat, una salvatgina més fora del bosc, però en el seu moment va poder més la voluntat de servei que no pas el sentiment de ràbia que ara l'impregna i que no fa res per reprimir. Llavors era jove i tenia ideals i no tenia filles ni hipoteques i es creia l'uniforme i la bandera quadribarrada que l'acompanyava.